

Recensie de Volkskrant ★★★★★De stille vrouw

In 'De stille vrouw' speelt Dilan Yurdakul haar Turkse grootmoeder, en gaat geen taboe uit de weg

Dilan Yurdakul toont in haar kwetsbare, boeiende voorstelling hoe groot de offers waren die vrouwen van Turkse gastarbeiders moesten brengen, zowel in Turkije als in Nederland.

Dilan Yurdakul in 'De Stille Vrouw'.Bron Isabelle van Putten

Als Dilan Yurdakul fier de vloer betreedt en zegt dat ze de droom is van haar opa's en oma's, geloof je haar meteen. De theatermaker en acteur (onder meer te zien in de toeslagenfilm *De jacht op Meral Ö*) vertelt dat ze soms vergeet wat haar Turkse grootouders voor haar hebben opgegeven. Welke offers er ook door veel vrouwen, onder wie haar grootmoeder, werden gebracht, toen hun echtgenoten jarenlang als gastarbeiders in Nederland werkten en zij in Turkije achterbleven.

In *De stille vrouw* speelt Yurdakul, met een doek over haar schouders gedrapeerd en zonder karikaturaal te worden, haar grootmoeder. Die vertelt dat ze op haar 14de trouwt en met haar man het bed moet delen ('het doet veel pijn, maar het moet'). Doordat haar echtgenoot jarenlang in Nederland verblijft en ze vaak zwanger raakt tijdens hun korte weerzien in Turkije, ondergaat ze meerdere abortussen. Ondertussen vermoedt ze dat haar man een affaire heeft met een Nederlandse vrouw.

Niets is taboe voor Yurdakul; dat levert een gelaagd en boeiend portret op van een vrouw die haar gezin, zowel in Turkije als later in Nederland, bijeen probeert te houden.

Tussendoor zingt Yurdakul in het Nederlands en in het Turks, waarbij ze wordt ondersteund door de voortreffelijke zangeres Samiye Demir en de muzikanten Alper Kekeç en Aydın İşler. Samen maken ze de kwetsbaarheid van Yurdakuls grootmoeder nóg voelbaarder. Evenals Yurdakuls eigen worsteling met haar individualistische natuur. Iets wat ze enerzijds omarmt, en waar ze anderzijds mee worstelt wegens de afwezigheid van een 'wij'; als ze geen kinderen krijgt, is ze dan nog steeds haar grootmoeders droom?